

---

## Ι Ξ Κ Η Η Η

---

*Ο Στριμούρας μπαίνει σπρώχνοντας το Φειδία.*

- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Βρε, μα την Αιθαλομίχλη, ακόμα μέσα είσαι; Έξω, ουστ! Να πας να φας τις κολόνες και τα μέγαρα του μπάρμπα σου του Πλούταρχου...
- ΦΕΙΔΙΑΣ Τι έπαθες πάλι, ρε πατέρα, σου 'χει στρίψει πια τελείως; Α, δεν πας καλά, μα το Θεό!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Νά τος, νά τος που λέει «μα το Θεό» ο άσχετος! Δεν ντρέπεσαι, βρε, κοτζάμ μαντράχαλος, και να πιστεύεις στο Θεό; Ουά χα χα!
- ΦΕΙΔΙΑΣ Και γιατί τα χάχανα παρακαλώ;
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Γιατί βλέπω πως είσαι φυτό και σκέφτεσαι σαν πρόγονος. Έλα όμως, έλα, μπούγιουρουμ, για πλησίασε, να σου μάθω πέντε πράγματα. Θα σου κάνω τη χάρη να σου πω κάτι και θα γίνεις άντρας πια όταν το μάθεις. Όμως, μην πας και το μαρτυρήσεις σε κανέναν, εντάξει;
- ΦΕΙΔΙΑΣ Εντάξει. Ορίστε, τι είναι;
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Τώρα πριν είπες «μα το Θεό».
- ΦΕΙΔΙΑΣ Ε ναι, το είπα.
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Βλέπεις το λοιπόν πόσο ωφελεί να ξέρεις; Φειδία μου, Θεός δεν υπάρχει!
- ΦΕΙΔΙΑΣ Δεν υπάρχει Θεός; Και ποιος υπάρχει;
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Τον ξεχαρβάλωσε ο Ρούφουλας, κι αυτός είναι τώρα πια στα πράματα...
- ΦΕΙΔΙΑΣ Πω-πω, πάει, την ψώνισε ο γέρος...
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Ναι, ναι, μάθε πως έτσι είναι.
- ΦΕΙΔΙΑΣ Και ποιος τα λέει αυτά, ρε πατέρα;

- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Ο Σωκράτης ο σοφολογιότατος κι ο Ζουράρις, που ξέρουνε ώς και τι νούμερο παντούφλες φοράει ο ψύλλος!
- ΦΕΙΔΙΑΣ Μα καλά, τόσο παλάβωσες που πιστεύεις οτιδήποτε σου ξεφουρνίζουνε αυτοί οι χλεχλέδες;
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Α, για να σου πω! Για πρόσεξε τη γλώσσα σου γιατί δε θέλω ν' ακούσω το παραμικρό για τόσο άξιους και γνωστικούς ανθρώπους. Αυτοί είναι τόσο νοικοκυραίοι και σφιχτοχέρηδες που ούτε στον κουρέα πατάνε ούτε πλένονται ούτε και σαπουνίζονται ποτέ. Ενώ εσύ βρε, μου ροκανίζεις καθημερινά την παρουσία λες και σου την έχω γράψει κιόλας κληροδότημα. Μπρος, προχώρα γρήγορα, θα πας εσύ να μαθητέψεις για λογαριασμό μου.
- ΦΕΙΔΙΑΣ Μα τι καλό μπορεί κανείς να μάθει από δαύτους;
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Θέλει ρώτημα; Ολάκερη την ανθρώπινη σοφία. Τότε θα χαμπαριάσεις και τον εαυτό σου, τι κούτσουρο αγράμματο και τι χοντροκέφαλος είσαι. Για στάσου όμως λίγο εδώ και καρτέρεψέ με...
- Ο Στριμούρας μπαίνει βιαστικός στο σπίτι.*
- ΦΕΙΔΙΑΣ Πα πα πα, τι κάνουμε τώρα; Ο γέρος είναι πια κανονικά για τα σίδερα... Να τον δηλώσω ψυχασθένεια και να τον κλείσω στο Δαφνί μαζί με τη Σταμάτη ή να τα κανονίσω με τον Άκη να πάει κατευθείαν στους πεθαμενατζήδες;
- Ο Στριμούρας βγαίνει ξανά κρατώντας δύο βρακιά, ένα αντρικό ένα γυναικείο.*
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Έλα τώρα εδώ, πουλάκι μου... Για πες μου: τι θαρρείς πως είναι αυτό, ε;
- ΦΕΙΔΙΑΣ Βρακί!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Έκτακτα! Και τούτο εδώ πάλι τι είναι;
- ΦΕΙΔΙΑΣ Κι αυτό βρακί!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Ου χα χα! Βρακιά τα λέει και τα δύο ο ξεφτίλας... Άκου εδώ τώρα για να μαθαίνεις: Αυτό εδώ που είναι για άντρες, θα το λες «ο βράκος»· κι αυτό εδώ που είναι για γυναίκες, θα το λες «η βράκα». Κατάλαβες;

- ΦΕΙΔΙΑΣ «Ο βράκος;» Μάλιστα... Ὡστε αυτά τα σπουδαία σου μάθανε εκεί μέσα εκείνοι οι τυφλοπόντικες;
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Κι άλλα πολλά, μα τα ξεχνούσα αμέσως σαν τα μάθαινα... Αχ, γεράματα βλέπεις...
- ΦΕΙΔΙΑΣ Γι' αυτό και σου λείπεται το πανωφόρι;
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Ε; Νομίζεις πως το έχασα; Ὁχι, κύριε, το... αποστοχάστηκα!
- ΦΕΙΔΙΑΣ Και τα πατούμενά σου πού τα πάντρεψες; Ἡ τα «αποστοχάστηκες» κι αυτά;
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Μου τα 'φαγε η ανάγκη, όπως τον προϋπολογισμό του **Τσακαλώτου**. Ἄντε τώρα, πάρε τα πόδια σου να πηγαίνουμε. Και κοίταξε, σε παρακαλώ, ν' ακούσεις τον πατερούλη σου και να κάνεις μια προσπάθεια να σπουδάσεις. Είσαι έξυπνο παιδί με δυνατότητες, που δε σε φτάνει κανένας. Στο δημοτικό ήξερες όλη τη γεωγραφία της γειτονιάς. Φτάνει μόνο να θες και να 'σαι υπάκουος και θα τους βάλεις όλους κάτω...
- Αχ, γιόκα μου, θυμάσαι κάποτε, σαν ήσουνα πεντέξι χρόνων πιτσιρίκι, σ' άκουσα εκεί που μιξόκλαιγες στη μάνα σου και σαν σσέπωσα την πρώτη δόση αποζημίωσης από τα ζώα που δεν είχαμε, σου αγόρασα ένα ψεύτικο μηχανάκι από το πανηγύρι... Ωχού, πού να 'ξερα πού έμπλεκα ο μαλάκας...
- ΦΕΙΔΙΑΣ Ἐλα, σταμάτα,... Ε, σταμάτα σου λέω τα ζουμιά... Πάει καλά... Θα κάνω αυτό που θες... Πρόσεξε μόνο μην με τον καιρό το χιλιομετανιώσεις... Τίποτ' άλλο δε σου λέω.
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Μπράβο σου, γιε μου, που τ' αποφάσισες! Ααχ! Ανάσανα! Στάσου τώρα να ειδοποιήσω, να μη χάνουμε χρόνο και μου την κοπανήσεις: Εέπ! Σωκράτ'! Εέπ! Ἐβγα όξω!

*Ο Σωκράτης προβαίνει από το σχολείο του.*

Να, τήρα εδώ: Σου 'φερα το γιόκα μ' για σπουδές! Παρόλο που στην αρχή κλωτσούσε λίγο, τα κατάφερα και τον έπεισα.

- ΣΩΚΡΑΤΗΣ Μπα, ετούτος είναι ακόμα νιάνιαρο. Δε φαίνεται να σκαμπάζει τίποτε από τις δικές μας τις **εκκρεμότητες**.

- ΦΕΙΔΙΑΣ            Αν σε πιάσω και σε κρεμάσω ανάποδα, θα δεις πόσο σκαμπάζω!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ        Βρε! Σουτ! Άει στο κόρακα, χαμένε! Στο δάσκαλό σ' βγάνεις γλώσσα;
- ΣΩΚΡΑΤΗΣ            Άκου τον, άκου τον... «Αν σε κρεμάσω...» Πόσο χωριάτικα το 'πε, σουφρώνοντας τα χείλια σαν τον πισινό της κότας... Γίνεται ποτέ να μάθει ετούτος την «προσαγωγή σε δίκη» ή τη «μήνυση» ή τη «δικαστική αναψηλάφηση»; Βέβαια, δε λέω, όλα αυτά κατάφερε να τα μάθει με σεμινάριο κι ο Γιωργάκης ο Παπανδρέου, αλλά εκείνος πλήρωσε καλά...
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ        Α! Μη σε νοιάζ'! Δε θέλω να το σκεφτείς καθόλ'! Πάρ' τον και δασκάλεψέ τον όπως εσύ ξέρ'ς! Ετούτος είναι από την κούνια τ' ξεφτέρ'. Μικρός ου διάολος ξέρ'ς τι χειρουτεχνήματα σκάρωνε στο σπίτ'; Ου! Σπιτάκια, караβάκια, ό,τ' θέλ'ς σου 'φτιαχνε. Κι αμαξάκια από ξύλο σκάλιζε και βατράχια από φελλό, αμέ! Κοίτα μοναχά τώρα να μάθ' να βγάζ' εκειούς τους λόγους, μωρέ πώς τους λεν... το Δυνατό και τον Αδύναμο, ποιοι ν' είναι.
- ΣΩΚΡΑΤΗΣ            Έννοια σου και θα τα μάθει από τους ίδιους. Εγώ την κάνω...
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ        Πού 'σαι, Σωκράτη, αυτό μωρέ να μην ξεχάσουμε, να μπορεί ν' αντιμιλάει στα δίκια...

*Ο Σωκράτης κι ο Στριμούρας φεύγουν προς το σχολείο. Υποχωρεί διακριτικά κι ο χορός των Συννέφων. Μένει ο Φειδίας περιμένοντας, με την πλάτη στο κοινό. Παρουσιάζεται πρώτος ο Δίκαιος Λόγος.*